

AIGUJA **FORTS**

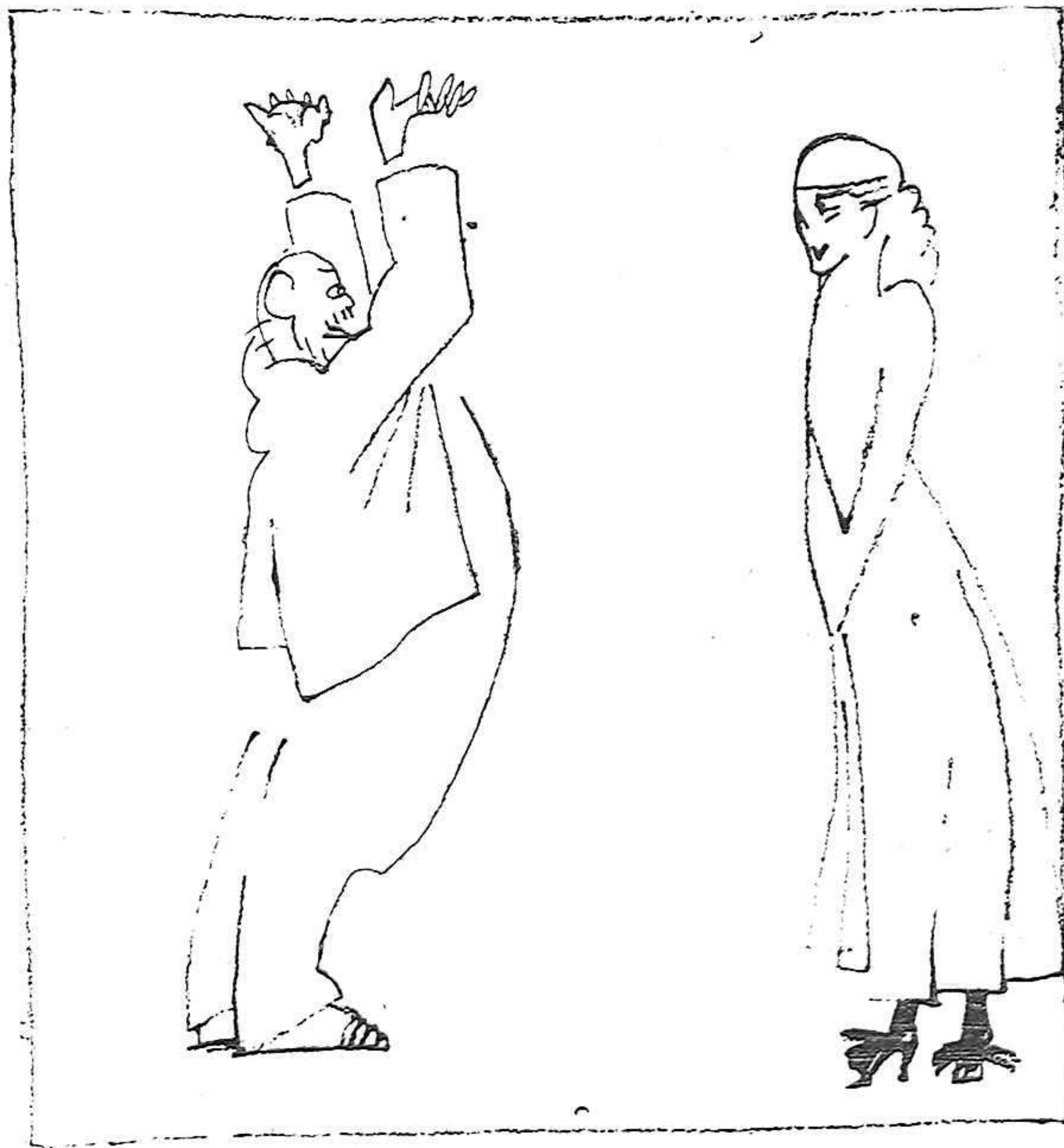
Revista d'Art i Humor

Surt cada quinze dies

10 céntims

DE PART DE DINS

Altre vegada sardanes! eh? Altre vegada sardanes? I no teniu por de la maladicció de Deu? Aixó es una Sardanópolis!!!

DE LES PETITES MARAVELLES GIRONINES - - -

EN MANEL DE LES CASILLES

ques del Teatre grec, en les comedies d'Aristòfon per exemple.

Característiques: ulls diminuts com caps de mosca; nas atrevit; mirada perduda, bigoti gris, revingut i plè de fatiga. Moviments insegurs, passes petites i seguides. En Velázquez n'haguera tret partit per a expressar l'apocament moral i físic.

Prò en Manel es abans que tot un home seré; ell se sent investit de la gravetat de son càrrec, i en l'exercisi de les seves funcions, es el just límit: En Manel actuant de nunci, es açò, abans que altre cosa, nunci.

Tots els carrers el coneixen i fins les cantonades l'estimen; es que a la duresa de les pedres i maons els hi plau la duresa del sò metàlic de l'artística trompeta de'n Manel.

Tatarí.... El veinant s'atura, la botiguera surt a la llinda, la mainada sospen els jocs, tot-hom fa orella. Sinò fòs per la consciencia de la gravetat que'l volta, al veure a la gent sospesa dels seus llavis, en Manel somriuria... emprò la seva ànima ingènuia com un infant, en silenci deu riure satisfeta.

Si el tò de la seva veu no es semblant al de'n Gayarre, la seva llengua es desinvolta com la d'en Castelar; i com en Gayarre i en Castelar domina l'auditori. I ell pensa: més val ser nunci que sereno, perquè amb el teu càrrec, no tens que lluitar més que amb les peixeteres que criden i tens una popularitat ben conquerida; ets alhora músic i orador, i les teves funcions son necessaries.

Per totes aquestes raons en Manel es un home content de la seva sort, o al menys aixis ho sembla. A més en Manel es home de recursos; quan hi ha falla de músics també sab dirigir una cobla, que per ser improvisada no ho fa pas del tot malament. Aleshores en Manel veu com les mirades envejoses del públic se fiten en ell i pensa: Ja ho veieu; no sols se alterar el veinat amb els sons vigorosos de la meua trompeta de nunci; també sé produir notes inspirades, també sé fruir dels

LA seva visió
ens recorda
amb gran per
sistencia, les ca
rotes tragi-grotes

encants del art divinal, encare que no sigui excusa a Mozart precisament.

I veus-aquí com en Manel, anomenat pintorescament de les Casilles, no es un ser vulgar; no es l'excorneta del exèrcit, nunci dels pobles petits, ell t'è l'educació que requereix el nunci d'una ciutat tres o quatre voltes immortal (perque en el número les Cròniques no están encare d'acord).

Ademés en Manel que's bo com el pa, incapaç d'una intenció torcida, plè d'ingenuitat, es estimat, de tots; i ara el nostre desig es que en virtut d'aquestes ratlles humils pro afectuoses, tot-hom continui venerant més i més a en Manel de les casilles, com una cosa ben propia de Girona, com un apendix marvellós de la seva vida.

Per fi en *Shot-Flick*, te una assegurança filla del pressentiment; quan finit el nom estigui en el disegni de Deu, cridar als homes a Judici Final, veureu com la Providencia en paga de la bondat de'n Manel, el destinará per a deixondir l'humanitat gement, amb els tocs vigorosos i estridents de la seva trompeta de nunci.

JHOT FLICK.

ELS MITJONS EN Juan i en Pere, fills d'un fabricant de taps a la menuda, eren, com si diguessem, germans; puig a més d'esser tots dos fills d'un mateix pare i d'una mateixa mare i portar els mateixos apellidos, eren com tot sels germans que corren, completament diferents en els gustos i hàbituts. En Pere, era com un mig saltataulells, home pulit i tenia gran gust en el fer, en el dir i en el parlar; en canvi en Juan era un deixadaç, un brut en el seu més ample i extricte sentit de la paraula, tant, que la seva bona mare'l feia anar descalç perquè a lo millor es descuidava de canviar-se'ls mitjons i aquella fortor de fromatge omplena'ls nassos i els esperits de tota la familia i demés veins i coneguts.

Més, anem al cas: Aixó passava en la mai prou alabada i admirada ciutat de San Feliu de Guixols. Era'l día de la Festa Major, que en Pere ja s'empolainava per a anar al ball de quin s'havía fet soci. En Juan també en sentia una mena de desig de concorre per primera volta al ball per veure l'espatec de moces i de llums, i ho demaná al seu germá.

—Si; ja t'hi vull, pero no'm facis comprometre, sobre tot canvie't de cap a peus.

Tal dit, tal fet, potser per primera volta de des que deixà la llevadora o que la llevadora deixà a ell es rentà i canvià de soca a arrel i anàren al ball.

Al voltar tots dos germans amb parelles als acords de la música, sempre que's trobaven, canviaven algunes frases significatives, *faig goig? ves amb cui-lado! etc., etc.*

Més, al cap de rato, quan la calor de haver ballat es traduïa en gotes de suor, an en Pere li molestà la característica fortor de fromatge.

—Aquell bordegás, sempre m'ha de fer comprometre!

I el cridà:

—Joan, que no t'has canviat els mitjons?

—Que sí.

—Que no.

I per a demostrar-li que alguna volta tenia raó tot cofoi, se treu els mitjons de la butxaca de l'americana i mostrant-los al seu germà li digué:

—Veus si me'ls he canviat, aquests son els bruts. A.

CANÇÓ DEL VENT DE MAIG

Ara es el temps de les millors amigues.

Ara es quan llischo alegre per als prats;

se'm blinquen majestuoses les espigues
i'm riuen les roselles dels sembrats.

Beso rialler les flors de la ginesta
que'm dona bondadosa el seu perfum.

Ara la terra s'ha vestit de festa.

Ara l'espai es tot rublert de llum.

Ara'l fullatge tots els arbres muden.
I l'aigua canta amb l'aire que li dona.

Ara'ls pollancs es besen i es saluden
i en dolces abraçades jo'ls confonc.

Ara la rosa s'es tot just desclosa

Ara'ls jardins están a tot esclat.

Som al moment de la vida amorosa.

Ara l'amada somriurà al amat.

NARCÍS MASÓ I VALENTÍ.

VERS AL PROGRÉS A QUELLA ciutat, tantes voltes nomenada, dels carrers estrets i les cases rónegues i les velles parets amb finestrals romànics, se encaminava de dret al progrés. Els seus representants saturats d'una civilització europea, completament europea, enderrocarien tot aquell gabadall de trastos vells i aixecarien palaus grandiosos, llargues vies amplíssimes; farien un parc immens amb sortidors de ramillet i fonts de crocant, al istil de les grans ciutats cosmopolites, i fins hi posariem tramvies electricos.

No solzament eren els representants del poble, sino aquest mateix, que se li apoderava d'aquella ansia de redempció, d'expansió moderna. I en aquell poble que estava, com tots, format per gent obrera i comercianta i burocràtica i li quedava quelcom de la seva antiga aristocràcia, varem passarne de totes: calentes i fredes, de primes i de groixudes.

Era una personalitat que estava lligada amb el parentesc d'una noble familia i seguint la corrent europeitzadora dels seus conciutadans i pensant que aixis faria *ho* i tothom parlaria d'ell, va creure que res mes modern que comprar *auto*. I tan aviat fou pensat com fet i un dia que ningú s'ho esperava, va arribar el *Senyor*, dins l'*auto*, no parant mai de tocar la bocina al entrar a la Ciutat. De l'*auto* en si no en volem dir res: si era un *Panhar* o un *Hispano* o un *Minerva* o un *Dion* o un *Ford* encara que tractantse d'aquella vella ciutat ja tothom pot suposar-ho.

Aixis amb *auto*, tot eren escursions per les carreteres, criticant al govern per lo dolentes que les tenia conservades; ell que tan bones les havia trobat sempre quan hi anava amb tartana!

Peró un dia, vinguent d'una *raid* llarg i pesat, tot empolçat, al passar per un carrer de la ciutat tingué *panne*.

Fou arreglada desseguida i al haver d'engegar el motor va trobarse que no tenia prous forces. . .

Passà un obrer i ell tot amable i suplicant va demanar:

—Voldria fer el favor d'engegar el motor?

I d'aquell dia ençà es conta que aquella personalitat que gasta *auto*, cada volta que ha d'en-

gegar el motor ha de demanar al primer vianant forçut que passa:

—Que voldria ferme el favor de engegar el motor?

—Que podrà esser tan europeitzat com se vulgui, però que de práctic no'n te res.

DON JOSEP

LA Magda, la que'ls ulls li valen un tresor i la Mercedes, la del caminar distingit, varen anar a ballar a Salt, el dia de la Festa Major.

Aixó d'anar a ballar el dia de la festa, no te res de particular; però anar a ballar i triomfar com feren la Magda i la Mercedes son coses que no's veuen cada dia.

—Que balla aquest que ve:

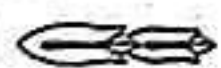
—Si senyor; dispensi.

—I l'altra?

—També. Els d'aquesta part ja'ls tinc tots promesos.

I varen ballar desde'l primer al últim wals, ara amb l'un, alt i prim, ara amb l'altre, rodonet i de clepsa pelada!

Aquella nit va ser de triomf; tan gran, que a l'endemà no varen tenir *bilio* de tornar a ballar a Salt, quan encara durava la festa.

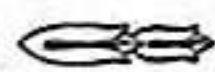

UNA angelical nena quin nom i cognom respon a les inicials C. J. ens demana un *potin* amb el fi de veure si troba un jove que vulgui casarse amb ella amb totes les regles que la llei de Deu mana.

La nena en qüestió, está adornada d'un sens fi de qualitats insuperables: ja fisiques, ja morals. En quan a les primeres, es d'estatura regular mes aviat alta que baixa; les mores envejarien la negror dels seus ulls; te una boca deliciosament ben feta sens faltar-hi el color carmi en els llavis. En quan a morals, te tots els que pugui desitjar l'home més pulcre de la terra.

Una *flaquesa* hi ha en ella que volem dir perque no quedi ningú enganyat: te un caràcter un bon poc viu i un cor d'un grau de sensibilitat tal, que es incapaç d'estimar vuit dies seguits al mateix conquistador.

Ja ho sabeu, jovent. Per detalls a la Redacció.

FEIA dies que la teniem en cartera i el remalait =Excés d'original= ens privava que la frescor de l' Anita, ens honorés les nostres planes.

GENT CONEGUDA

En TEIADORU

Qui es aquesta Anita, tan fresca i ingénua, tan bonica i genti? Va venir de Bagur a passar uns dies i encantada de la nostra vida, d'aquesta vida tant *provinciana*, va demanar per quedar-se i l'un dia darrera l'altre la trobem per nostres carrers, per nostra Divesa i per nostres rambles, cimbejant el seu cos gracios i lluint l'explendidesa de la seva faç tota correcte de líneas senzillament suaus.

Que Girona, aquesta nostra Girona tan amada li dongui una vida plena d'ensomnis i que el nostre cel, clar i pur, serveixi per a recordarli aquell mar de Bagur que ella va deixar.

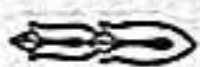

LA Lolita, la joliva Lolita de la plaça del marquès de Camps, balla la sardana I dona gust veure-la com salta i riu i parla enjogassada baix una vestidura de quadres blancs i negres estridents, feta a la moda, *ultra chic*, ensenyant un bell començ de una ben formada cameta.

I la Lolita encara nena i de les més ingénues, no sab que ja te admiradors entusiastes que's disputen per poguer esser primer a la ma dreta per ballar-hi la sardana.

I ella continúa rient, donant alguna mirada sense intenció però que penetra endins, al cor del jovent que la segueix, tan ingénua com ella, fent que ja co-

menci a tenir el cor sensible a les sagetes de Cupido.....

LA Maria, la blonda per exelencia, te tres o quatre admiradors que no la deixen mai amb la mirada.

La Maria no es de les que van a ballar sardanes cada dia; el diumenge es l'únic i com a cosa extraordinaria el dijous.

I si no va a ballar un dia i l'altra, ja podeu pensar com els seus admiradors esperen el diumenge i amb quina frissança! Fins ara a la Maria no se li havia pogut esbrinar quin era el seu preferit; pero nosaltres detectives interpertrits, l'altre dia varem saber quin era el feliç. Vinguent de la plaça del Vi, es posaren a ballar a la rambla; tan punt la sardana era feta ell va anar-hi decidit i al agafar aquella ma tan flonja, l'orquestra donà l'últim compàs de la sardana.

Ella, enutjada, per tot comentari digué espontaniament—Quina ra...! Pero al costat d'ella hi havia un jove i aquelles dues paraules eren una confessió. I la Maria canvià el *Quina rabia!* per *Quina barra!*

Res, recursos de les dones!

LES renyines den Joanet i la Lola varen ser ràpides. Un company d'ell ens ho conta i ens deixa unes còpies d'unes cartes. Ell va escriure:

«Aimada Lola: Fa temps que t'ho dic; perquè no escoltes lo que el meu cor et diu i creus d'una vegada el meu amor?»

Ella va contestar:

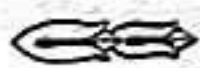
«Joanet: El meu cor encara no ha sentit l'amor que tu em demanes. Vols que t'el entregui i després et deixi? Creu-me esperem.»

Pero en Joanet que no era gens tonto va volguer saber si l'engany; va obtenir-lo, veient que a les vuit ella es trobava amb un altre. Va escriure desseguida:

«Lola: No haguera pensat mai que m'enganyessis, encara que les dones totes sou iguals. Adeu i no pensis mes amb mi.» I ella per últim: «Joanet: Aixis ho faré i *apa buenas.*»

I en Joanet per mes *Don Joan* que fos va quedar amb la lluna de Valencia!

Res, una altre dia... qui sab!

DEL tercer pis aquell de davant l'Ajuntament que tantes vegades n'hem retret les flors que abriga en parlarem avui.

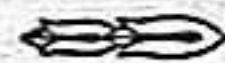
La Maria, feia temps que no's veia enlloc, que tot hom pensava si havia sigut fletxada i guardant fidelitat al aimat, no volia que l'altra jovent la vegés. Mes aquest temps que s'hi trobava de menys la flor ufanosa, desde fa uns dies, per gracia d'ella ¡mateixa s'ha estroncat.

I nosaltres al insinuarli, ens va contestar que ni

te *promés* ni's vol fer monja, pero que la solitud de la cambra li plau....

Mes les sardanes i les festes de carrer, ens l'han tornada i la Maria ha sortit i la seva sortida ha sigut notada per el jovent que l'ha trobada mes exuberant i mes bonica.

Saludem-la de nou i que no li tornin a venir pensaments de tornar altra volta en la solitud somniadora de la seva cambra.

VENIA una bicicleta i davant d'ella un *bouquet* amb flors blanques i rosades. Ell, qui anava a dalt era en Saguè i dient en Sagué, per a qui serien les flors aquelles?

No costa molt d'endevinar-ho: per a la Narcisa.

Pero, sempre el pero, la Narcisa va trobar a mancar unes flors blanques que forsosament havien d'haver hi. Les havien trencades i la Narcisa inquieta volgué indagar qui havia sigut que les hi robà.

Nosaltres li direm a la Narcisa que a dalt el primer pis davant a can Surroca hi ha un taller i en aquell taller una gentilissima Pepita.

La Pepita fou dons, qui obtingué aquelles flors blanques que la Narcisa va trobar a mancar en aquell *bouquet*.

I la veritat donar una flor a un primer pis i fer

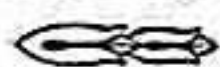
Per les rambles

—Pero que tens, qu'ensopegues tantes vegades?

—No veus que aixó sembla una carretera de tercera, no pas un passeig?

trenta passes i donarne les altres a un primer pis també, ni *Don Juan* el conqueridor s'hi atreviria!

Estamos?

Ai senyor! que sols que's queden els. . . . que no poden anar a astuejar, mal que sigui a La Creueta o al Pont Major!

Ja no veiem aquelles esplèndides sardanes i aquella animació de cada dia a la Rambla, i aquell bell espectacle de les nostres dametes qui ens alegraven la vida i ens distreïen de la prosa cançonera del treball quotidià.

Gairebé totes han desfilat; unes a marina, altres a montanya i nosaltres al plà, entre Montjuic i el Ter!

Digue'n'ho d'altre manera que fa mes fi:

«Totes les flors oloroses del jardí florit i adornat de les nostres Rambles (la de la Llibertat i la d'Alvarez o sigui la de les casilles) han sigut collides barroerament per mans invisibles i crudels que han volgut ornar altres terres i perfumar altres aires i ens han deixat *en bitsa*; però no plorem, perquè el nostre jardí és tan gran i les nostres flors tantes i tan flairoses que per més qu'en treguin, sempre gustem de la vista de quiscunes i fins la flaira de les que hi eren, resta entre nosaltres per a recort etern de la seva formosor.»

Fa que sembla d'en Boix aquest troç?

Suma y sigue. . . . un altre, valga-m Deu!

La presonera d'amor i el capità, volen rompre la monotomia de la vida i's volen unir aviat amb l'*indisoluble* que ja comencen a esser l'*irresistible*.

Sigui l'enhorabona i. . . felicitat!

Es una malura aquesta que no s'en pot fer cas generalment, perquè els símptomes moltes vegades enganyen; però ara si, que ja comença a preocupar-nos l'increment que va prenent.

Nosaltres, francament, estem tots alarmats.

AIGUA-FORTS

DIARI

Día 16: Santa Carmeta. Felicitats, humor i *otras hierbas*. Gracies. No hi ha de qué. Tretze concellers fan sessió a l'Ajuntament. Sardanes.

Día 17: Mercat. Continuen les marxes: La Montardit a Ager (Tarragona), l'amic Trilla, el maquinista del amor, a Zaragoza. Al Pont de Pedra aixequen un arc de triomf; artístic fantàstic i *iluminoso*; es del Centro Moral Sardanes.

Día 18: Afluència extraordinària de forasters entre quins coneixem a en Ganigué de La Bisbal,

en Batet i en Fortó de San Feliu de Guixols, en Medir de Palafrugell, el Doctor Carulla amb la seva família; te una filla *curulla* de perfeccions. A les 6 en punt arriba el Senyor Bisbe: la comitiva estava formada per totes les forces vives i mortes de la ciutat. Durant el tragecte per la idemtat, els carrers eren perfumats per una certa olor de calaixera que, ai! qué m'ofego!. Festa al carrer dels ciutadans, ball al Princi i sardanes a la Rambla. Cines Novetats, Gran-via i Imperial. Voleu mes cosa?

Día 19: Ens visiten uns col·legials de St. Celoni i el Marqués de Casa Brusi. Mes marxes: la família Matas a Tordera, la Llovet a Lloret i en Sala i en Camps a Torroella. A la nit escallots als Ciutadants i sardanes.

Día 20: Continúa la desbandada. La família Oriol a Roses, en Pere Riera a festa a Palafrugell. En *Ola* continua quedantse. La platja *sur-ter* està plena de banyistes. Els flamants ajuntaments de Girona i Mataró van a Ampuries i La Escala; lo qu'els ha agradat mes ha sigut l'arroç de càl Gamba.

Día 21: En Marull va a Olot i la Gaspar a fet un viatge per Espanya. Records a les madrilenyes! Avui no hi ha sardanes. L'Ignasieta marxa a Figueres.

Día 22: Día de moda i de tanta moda i de tan be que s'está a Girona les rambles estan desertes. No veieu que tothom ens deixa! Veiem an en *Tiago* que ha vingut de fer un viatge per Europa. No ha trobat noia.

Día 23: La calor apreta i de valent; hem de pensar en fer les maletes i anar a istiuejar perquè muda molt! L'ajuntament fa funció. Marxa a festa a Lloret la família Pisserra.

Día 24: Dissapte i vigilia de Sant Tiago. Bon temps i bon mercat de nenes. Arriba en Pep de Tona que ens descarrega una *llauna* de les seves. I com si encara quedés gent a Girona marxa la Maresma i l'Auguet a Blanes i a Valencia en Mateu.

Día 25: Sant Jaume, patró d'Espanya. A tots els Jaumets una encaixa den *Ola*. Veiem an en Manén, el célebre violinista i no menys célebre per les seves conquestes! Clausura de l'exposició Sagrada Família a «Athenea». Festa a Salt i sardanes a la rambla.

Día 26: Cansats de festa i de ball a en *Ola* encara li han sobrat forces per anar a Salt. Hi havia un espatec de nenes que feia por.

Día 27: El temps calurós ens dona motiu per visitar les platjes de la *Devesa sur-Ter* que, hem de dir-ho, cada dia es veuen més concurregudes per la nombrosa colonia estiuenca. Marxa Na Maria Culla.

Día 28: Arriba de Mallorca la família Gomis, amb la seva encantadora filla Remei. (Amb permís den Roqueta). qui durant el viatge ha invocat sovint el nom de Jesús. Sardanes.

Dia 20: Dijous i malt temps. Arriven les Perez de Sant Feliu i Lloret, la generala i les coroneles.

Els desitja un bon istiu en

OLA.

AIGUA-FORTS

Ens en habien contades tantes de Mataró, eren tan grosses i garrafals les que corrien que francament no ens creiem res i tot ho agafavem com a exagerat.

Ara que han vingut els de Mataró a Girona, hem pogut comprovar que no anaven errats els que contaven aquelles anedotes.

Era, i aixó no es *qüento*, dintre la nostra Girona, quant varen posar l'anell al Sr. Bisbe.

Allavors el Sr. Coll va besar l'anell i darrera ell, tota aquella multitut que estava apinyada a la Plaça del Marqués de Camps.

Els de Mataró que tenien de marxar en el tren començaven a impacientarse i els nirvis s'els hi posaven tivants, quan un el més atrevit que's cuida en aquella *gran* ciutat de arreglar bateigs, casaments i enterros, va pujar dalt d'una cadira que hi havia al costat del Sr. Bisbe i amb veu cridanera digué.

—Senyos, vagin depressa a besar l'anell que el tren ens escaparia!!!

Oh gran Mataró, jo't saludo!

ENCARA dura lo del viatge dels regidors gironins a Mataró. Ens deien que en la gran ciutat mediterrania sabien que'ls nostres concellers portaven espasa i tothom badava esperant veure l'arcalde de la 3 voltes immortal ciutat.

Per fi vegeren un senyor tot elegant, diferentment vestit que els altres.—Es aquell, es aquell! Quina elegancia! D'aixó s'en diu arcalde!

Havien pres an en Felip per l'arcalde i conten que mes de quatre noies mataronenses van esclamar:

Qui sab si es solter?

DURANT aquests últims quinze dies hem rebut la friolera de disset lletres donant-nos noves d'algun amor amagat, d'alguna renyina, d'algun fet de ressonancia; pero en cap d'elles es parla clar i ni es diu qui son ni on ha passat.

A tots els comunicants els diem que parlin clar i catalá que nosaltres no ens hem pas de passar la vida descifrant enigmes que poden o no ser veridiques.

I prou!

No volem esser menys que l'altre gent i ens en anem tots a estiuejar.

Dintre pocs dies no quedarà cap redactor, ni un per a medicina; de manera que ja ens sembla veure en els diaris:

«Por hallarse todos sus redactores veraneando, no podrá salir el próximo domingo, la insulsa revista AIGUA-FORTS. Lo celebramos, a la par que sentimos no dure su veraneo todo el año.»

Sabem qu'en Grahit ja te aquella gazetilla preparada per a telegrafiar a «La Vanguardia». Pero com que nosaltres no podem donar-li cap gust a n'en Grahit, i tenim intercs en portar-li sempre lo contrari, ja tenim tot el número vinent a punt per a tirar.

Amb informació de la guerra i tot!

Avui tots els aiguaforts son per a Mataró: dedicarem aixis un petit homenage als nostres hostges d'avui fa quinze dies.

Cal dir abans, que moltes que s'en conten de Mataró, no son pas ben autèntiques, sinó atribuïdes solzament als simpáticos habitants de la *gentil lluro*.

Se conta que quan proven d'encendre un mistu de l'arrendataria, se troben com tothom qu'no prova, que no poden, i que n'han d'encendre tres o quatre o cinc per a que s' en salvi un; pero que, quan en troben un que *va bé*, el guarden!

SENSACIONAL, PIRAMIDAL, PISISFORME

Per fi, despres de tres anys d'haberse cursat la demanda per la via bufa diplomática, la redacció ha obtingut un permis especial del general Jofre per a que un de la casa ens representi a les línies de foc.

No sabem si ja ho haurán llegit pero en cas, nosaltres els direm que l'afortunat redactor de AIGUA-FORTS que marxará demà (avui fam el banquet de despedida, 25 peles per barba) es la firma mes gran dintre la literatura mundial, una ploma que per tenir més valor es d'oca per lo romántica i d'or per la pulcritud i que respon al nom admirat de

Pepet Tarrades i Mosaic

(fabricant de xocolata marca «cultura»)

Aquest portento de criatura anirá acompanyat per el Gran Titus qu'es cuidarà d'obtindre la part gráfica.

En el número que ve, dons, els nostres llegidors podran saborejar les delicades proses i els inspirats versos qu'el Poeta del nostre temps vesará sobre les blanques *qu'irtilles*

I podran fruir dels veridics i emocionants relats dels combats que tenen enrenou a tota l'humanitat.

Pepet Tarrades i Mosaic, Gran Titus, fins a la vostra primera cronica que'l public vos espera!

Redacció i Administració: Rambla, 29, ters, primar

IMPREMTA DALMÁU CARLES & COMP.-GIRONA

Francisco Solá

Optica i Joieria

CASA DE CONFIANÇA

RAMBLA

Dalmáu Carles & Cía.

EDITORS

PLAÇA DE L'OLI, 1. - GIRONA

**Francisco
Massot**MERCERIA NOVITATS
VANOS OMBREL·LES

ARGENTERIA

Alfred Ferrer**SASTRE-MODISTO**L'ULTIMA PARAULA EN MO-
DES, TANT PER A SENYOR
COM PER A SENYORAPlaça del Bell·lloc 2, 1.ª**Raimonda Creuhet**Berrets de totes menes
Trajos per a nins
Corbates, elastics, &c.

Saló de Modes

RAMBLA, 29

Casa Maresma

GUANTS I NOVITATS

ABEURADORS

**Drogueria d' en
Victor Sarquella**

Aparells de tots sistemes

Detectives des de 6 Pesetes

Material fotogràfic KODAK i AGFA

Marcís Martí Trayter

PROCURADOR DELS TRIBUNALS

FIGUEROLA, 17, 2n.

**L' ANIS MILLOR
ELS VERMOUTHS MES
GUSTOSOS SON
ELS MARCA****UNIVERSO**

Demaneu-lo a tot arreu

**Confiteria
NEGRE**El rendez-vous de l'alta societat
gironinaREFRESCS : CAFÉ : LICORS : PASTES
RAMBLA

Perruqueria higiènica

PERE GRANÉS

Pujada del Pont de Pedra

SERVEI ESMERAT

Massatges americans

Perruqueria Dalmáu

INMILLORABLE CONFORT

SILLONS AMERICANS

CIUTADANS, 1, pral.

KIOSK DE LA DEVESAEs serveixen tota classe
de refrescs, licors i pastes.Els dies de festa. **SANWICH**

Bones qualitats. - Preus economics

AMERICAN BARRESSOPONS - DOLSOS
REFRESCS

VINS DE MARCA

OBERT TOTA LA NIT

RAMBLA, 11

**FARMACIA I
PERFUMERIA****La Creu - Roja**

PLAÇA DE L'OLI